

— Майоръ Стояновъ, въ името на Огечество-то заповѣдвамъ ви още сега, въ тази минута по тревога, да съберете полка и го поведете за София. Строго ще слѣдите всячкитѣ офицери да бѣждътъ на мѣстата си; ако има нѣкой несъгласенъ, още тукъ нека заяви, а вий се распоредѣте за ограничението му . . .

Нѣколко въпросителни поглѣди се обърнахъ къмъ мене, но не удовлетворихъ любопитството имъ и скоро слѣдъ това по единъ знакъ отъ Груева, че повече нѣма що да каже, ний си излѣзохме. Въ това сжщото врѣме барабанитѣ биехъ тревога и войницитѣ, снабдени съ боева амуниция, тичахъ къмъ сборнитѣ мѣста. При излизанье още отъ главната квартира, азъ неможихъ се стърпѣхъ и напомнихъ на капитанъ Златарски за грозното прѣстѣпление, къмъ което се водѣхтъ войници, за деморализацията въ войската, която ще послѣдва отъ туй прѣдателство и за опасността, въ която се хвърля младата ни, едва възродивша се, държава.

— „Ахъ, Нишковъ, защо тъй мислите? — отговори този съ една странна усмивка, — ний ли сме първитѣ, които правиме прѣвратъ? Я ми кажете нѣкоя държава, въ която да не е имало свалянье на князѣ и царѣ? Вземете Ромъния, Руссия Гърция или която щете държава; що се отнася до резултата, то въ случая е спасителенъ за България.“

— „Положително съмъ увѣренъ въ противното, т. е., ще бѣде гибеленъ“ . . .

Капитанъ Златарски неотговори повече и отиде при Груева, съ когото веднѣга заминахъ за София.

Въ 7 часѣтъ вечеръта полка, построенъ въ колони по отдѣления, 1-ва и 3-та дружини напредъ, а 2-ра — подиръ тѣхъ, бѣ готовъ да трѣгне. Дѣде